

Gjeldige deri; men det tror jeg, at der isaa-
fald er Anledning til at haabe. Gaafe vist
kunne vi ikke love; at der ikke vil opstaa Be-
vægelse; men, hvad der er høist usandsynligt,
det er, at Landssthinget, efterat have beffæstiget
sig med dette Spørgsmaal i flere Sessjoner
og derefter udtalt sin veloverveiede Mening,
skulde være tilhøieligt til at gaa videre og
stadig at arbejde yderligere frem i denne Sag.

Strup: Skjøndt det ærede Medlem,
der nu satte sig (Brock), stadig brugte Udtrykket
„Udvalget“, istedetfor at tale om, hvad han
selv, eller hvad det i forrige Samling nedsatte
Udvalgs Flertal mente, saa tror jeg dog neppe,
at han i saa Henseende vil være bleven mis-
forstaaet af ret Mange. Selvsølgelig var
nemlig Alt, hvad han nu udtalte, i den be-
stemteste Modstrid med Alt, hvad de 4 Med-
lemmer, der horte til Mindretallet i hint Ud-
valg, mente. Der var ikke et eneste Punkt af
det, som det ærede Medlem betegnede som Ud-
valgets Mening i forrige Samling, hvori disse
4 Medlemmer vare enige. Men medens det
nu vil have været temmelig forstaaeligt for de
Fleste, uden at jeg egentlig behøvede at nævne
det, saa forekommer det mig derimod i høieste
Grad usforstaaeligt, at den foregaaende ærede
Taler kunde mene, at jeg vel havde kriti-
seret — og med Rette, syntes det, havde kriti-
seret — en Mængde Enkeltheder i det fore-
liggende Lovforslag, men at jeg, derimod, hvad
der saameget mere glædede ham, havde været
enig i dets Hovedprinciper. Jeg maa have
udtalt mig overordentlig uheldig, da jeg første
Gang havde Ordet, hvis noget andet Medlem
end det ærede Medlem, til hvem jeg sigter,
har kunnet saa det ud af mit Foredrag. Jeg
saae mig nødsaget til i mit første Foredrag at
trætte det ærede Thing med en vidtløftig
Undersøgelse af Enkelthederne i Lovforslaget,
for at paavise, at Hovedtanken i samme var
bleven urigtig angiven af den ærede Inden-
rigsminister. Da han foreleden havde udtalt,
at Lovforslaget kun indeholdt en klar Udtalelse
af, hvad der allerede var de gjældende Lov-
regler, var jeg nødt til paa hvert enkelt Punkt
at paavise, at det var noget Nyt og noget
meget Besværende. Det er derhos ogsaa meget

langt fra, at jeg har sagt, at dette Nye var
i og for sig ubetydeligt. Hvad gjælder det
egentlig om af Nyt i Lovforslaget? Det gjæl-
der for det Første om en ny Omfordelingsret
for Godsernes Bedkommende, som ikke staar i
mindste Overensstemmelse med eller Forhold
til den Omdelingsret, som enhver anden Jord-
eier har. Er det nu noget Smaat? Det
gjælder dernæst om en Uddivelse af den ned-
arvede Fæsteflig, som ellers Alle vilde horte
fra. Er det da noget Ubetydeligt at uddive
den fra de Eiendomme, hvorpaa den hidtil
hvilte, til en Mængde andre Eiendomme, hvor-
paa den aldrig har hvilet, hvad det ærede
Medlem dog selv erkjendte for nogle af Eiend-
dommenes Bedkommende? (Brock: Nej!).
So, det ærede Medlem erkjendte det for de
Eiendommens Bedkommende, der hidtil rettelig
have været betragtede som Huse, men som nu
efter 2det Stykke af § 1 ville blive til Gaarde.
Det vil ses af det ærede Medlems Foredrag.
Endvidere gaar Lovforslagets Indskrænkning af
den nuggjældende Ret ud paa at formene den
Ret, som Godseierne, ligesaa fuldt som enhver
anden Jordeier, hidtil have havt til at an-
vende deres Eiendomme til den Produk-
tion, som de ansaa for heldigt, idet det
hidtil har været dem tilladt at plante Skov,
hvor de lystede, ligesom det er tilladt en-
hver anden Mand i Landet. Og fremdeles
gaar Lovforslagets Indskrænkning af den nugg-
gjældende Ret ud paa, at Godseieren ikke maa
henlægge Jord, som tilhører ham, naar den
bestaar af Eng eller deslige, til de Jordbrug
hvortil de efter hans Forstand som Eier rettel-
lig høre, men at han i saa Henseende skal
være afhængig af Trediemands — maa se
sagkyndige. — Skjøn. Det skulde dog nu være
høist mærkverdigt, om mine Udtalelser om
disse Enkeltheder skulde kunne berettigge det
ærede Medlem til at sige, at jeg havde omtalt
dem som Ubetydeligheder. Jeg tror tværtimod,
at jeg har sagt, at det var mange nye og
væsentlige Indskrænkninger, som Lovforslaget
vilde paalægge Godseieren, og at det var
Gaandjern, som man vilde lægge paa ham,
fordi man troede derigjennem at kunne for-
hindre en formentlig ulovlig Omgaaen af de
gjældende Bestemmelser fra nogle enkelte eller